

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722200926
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1722200926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. XX, Z., o zaplatenie 2.135,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č.k. 36Csp/6/2022-92 zo dňa 16.11.2022 v spojení s opravným uznesením č.k. 36Csp/6/2022-123 zo dňa 17.07.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, č.k. 36Csp/6/2022-92 zo dňa 16.11.2022 v spojení s opravným uznesením č.k. 36Csp/6/2022-123 zo dňa 17.07.2023 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č.k. 36Csp/6/2022-92 zo dňa 16.11.2022 v spojení s opravným uznesením č.k. 36Csp/6/2022-123 zo dňa 17.07.2023 zamietol žalobu, ktorou si žalobca uplatňoval proti žalovanému nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 2.135,23 eur s príslušenstvom. Žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že dňa 02.01.2017 uzavreli žalovaný v postavení dlžníka a spoločnosť Y., C..R.. ako veriteľ, zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „ č. XXXXXXXXXXXXXXXX predmetom ktorej bol záväzok spoločnosti Y., C..R.. poskytnúť žalovanému úverovú istinu 5.000,- eur s dňom čerpania 03.10.2017, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť v 75 mesačných splátkach s dňom prvej anuitnej splátky dňa 20.10.2017, po 102,56 eur a 108,- eur bez zliav a s dňom poslednej splátky 20.12.2023, pri výške úrokovej sadzby 15 % ročne so zľavami a 17 % ročne bez zliav, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 16,28 %, a celkovými nákladmi 2.742,-eur, respektíve s ročnou percentuálnou mierou nákladov bez zľavy 18,56 % ročne a s celkovými nákladmi 3.150,-eur, oboje pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov 12,57 %. Táto zmluva nebola uzavretá v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalovaného. Žalovaný zaplatil žalobcovi sumu v celkovej výške 5.445,24 eur. Z Tretej upomienky - pokus o zmier zo dňa 01.10.2019 s poštovým podacím hárkom mal súd prvej inštancie preukázané, že spoločnosť Y., C..R.. oznámila žalovanému výšku pohľadávky celkom 320,53 eur, z ktorej suma 157,97 eur bola istina úveru, suma 153,95 eur bola istina úrokov, suma 0,64 eur bola istina úrokov z omeškania a suma 8,- eur istina poplatkov. Súčasne mu oznámila deň predchádzajúcej upomienky a vyzvala ho na okamžitú úhradu s upozornením na možnosť požadovať vrátenie celej sumy poskytnutého úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutom v zmluve. Z výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom s obálkou mal súd prvej inštancie preukázané,

že právny predchodca žalobcu dňa 26.11.2019 oznámil žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru vrátane príslušenstva podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX so zostatkom 4.286,89 eur, z toho istina 4.015,15 eur, úroky 271,74 eur a vyzval ho na zaplatenie dlhu do 7 dní od doručenia listiny. Z listín Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, v spojení so Žiadosťou o postúpenie a prevod a Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 20.09.2021 mal súd prvej inštancie preukázané uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky so spoločnosťou Y., C..R.. na žalobcu. Postúpenie pohľadávky ku dňu 20.09.2021 oznámila žalovanému spoločnosť Y., C..R..

3. Súd prvej inštancie zdôraznil, že stranami sporu sú žalobca ako obchodná spoločnosť zapísaná do obchodného registra teda podnikateľ podľa § 2 ods. 2 z.č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj Obchodný zákonník) a žalovaný je fyzická osoba, pričom vzhľadom na okolnosti pri vzniku záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nie je zrejmé, že by konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a teda predmetom konania je právo vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý právny vzťah sa spravuje aj Občianskym zákonníkom. Samotnú zmluvu vyhodnotil súd prvej inštancie ako platne uzavretú. Ustálil ale, že neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákon s týmto nedostatkom obsahovej náležitosti zmluvy nespája neplatnosť ale následok spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalovaný prevzal od predchodcu žalobcu istinu 5.000,- eur, pričom mu vrátil istinu 5.445,24 eur. Keďže je úver bez úrokov a poplatkov, žalovaný nemal nárok na zaplatenie poplatkov vo výške 26,- eur a úrokov vo výške 1.168,91 eur, tieto platby zaplatené žalovaným sú potom platbami na istinu. Žalovaný zaplatil na istinu sumu 4.198,94 eur ako uvádzal žalobca a ďalej sumu 1.194,91 eur z dôvodu následku vady zmluvy spočívajúcej v nedostatku obsahovej náležitosti. Celkom tak žalovaný zaplatil žalobcovi na istinu sumu 5.393,85 eur. Súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu konštatoval, že žalobca nárok na zaplatenie ďalšej peňažnej istiny už nemá, preto žalobu zamietol. Následne k veci uviedol, že aj keby bolo odhliadnuté od skutočnosti, že úver je bez poplatkov a úrokov, nebolo sporným nezaplatenie splátok žalovaným, tak ako bolo dohodnuté v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „O.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX. Aby toto porušenie zmluvy žalovaným malo osobitné následky predpokladané v zákone a to právo veriteľa (Y.Š. Ú. L., C..R..) žiadať o zaplatenie celej pohľadávky alebo právo veriteľa/banky postúpiť pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, musia byť splnené osobitné požiadavky. Na právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky (§ 565 Občianskeho zákonníka) je potrebné kumulatívne splnenie podmienok (i) uplynutie doby troch mesiacov od začiatku omeškania so zaplatením splátky, (ii) upozornenie spotrebiteľa na možnosť uplatnenia práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a (iii) uplynutie lehoty minimálne 15 dní medzi doručením upozornenia a dňom zosplatenia pohľadávky (§ 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie skúmal aj kumulatívne splnenie podmienok uvedených v zákone a preskúmal dôkazné prostriedky, či sú nimi tvrdenia žalobcu preukázané. Argumentoval, že žalobca v spore netvrdil omeškanie žalovaného ako dlžníka s konkrétnou splátkou, netvrdil uplynutie lehoty určenej konkrétnym dňom od/do, netvrdil, ktorá listina je upozornením spotrebiteľa na omeškanie a netvrdil, ktorá listina je žiadosťou o zaplatenie celej pohľadávky. Súd prvej inštancie žalobcu nevyzýval na doplnenie žaloby v časti doplnenia skutkových okolností, keďže je zrejmé, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy podľa zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „O.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX. Uviedol, že nie je úlohou súdu pomáhať jednej zo strán byť úspešným v konaní upozorňovaním na nedostatočné skutkové tvrdenia v časti právnych skutočností, ktorých naplnenie má byť pri konkrétnom skutkovom stave preukázané. Nemôže preto nastať domnienka nespornosti skutkových tvrdení v nevyvovedanej konkrétnosti. V prejednávanej veci je potom skutkové tvrdenie, že... „Žalovaný napriek opakovaným upozorneniam postupcu, v lehote nie kratšej ako 15 dní, na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky. Žalovaný bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy“... nesporné vo svojej všeobecnej podobe, avšak nie je nesporné tvrdenie o omeškaní žalovaného ako dlžníka s konkrétnou splátkou, uplynutie lehoty určenej konkrétnym dňom od/do, označenie listiny obsahujúcej upozornenie spotrebiteľa na omeškanie, ako ani žiadosť predchodcu žalobcu o zaplatenie celej pohľadávky (tzv. zosplatenie) s konkrétnym obsahom. Uvedené preto implikovalo povinnosť súdu preskúmať predložené

dôkazné prostriedky a posúdiť, či obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal upozornenie žalovaného ako spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. Navyše takéto upozornenie nie je samoučelné a bezdôvodne určujúce prekážky veriteľovi domôcť sa svojho práva, teda okrem označenia veriteľa, dlžníka, identifikácie úverovej zmluvy musí obsahovať najmä označenie konkrétnej splátky určenej výškou a dňom splatnosti, aby dlžník - spotrebiteľ vedel, o ktorú splátku sa jedná, mohol prípadne preskúmať či ju zaplatil a bol súčasne upovedomený o práve veriteľa. Lehota troch mesiacov zabezpečuje, že krátkodobé zhoršenie platobnej schopnosti dlžníka nespôsobí zosplatenie celého úveru, a teda zásadnú zmenu finančnej situácie dlžníka - spotrebiteľa. Ide o právne úkon jednostranný, adresný a teda musí byť aj doručený, skutkové tvrdenie potom musí obsahovať aj deň doručenia a to či už prevzatia alebo doručenie do dispozičnej sféry adresáta - dlžníka. Listina „Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 01.10.2019“, neobsahovala označenie konkrétnej splátky určenej výškou a dňom splatnosti, s ktorou mal byť žalovaný v omeškaní, samotná takáto listina potom pre svoju neurčitosť nenaplnila svoj účel, pričom jej neurčitosť spôsobuje jej neplatnosť ako právneho úkonu (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie preskúmal aj zosplatenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka t.j. žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. Argumentoval, že ide o jednostranný adresný právny úkon, ktorý na vyvolanie účinkov musí mať minimálny obsah. Z tohto úkonu musí byť zrejmy veriteľ a dlžník, identifikácia úverovej zmluvy a ďalej tiež nezaplatenie ktorej splátky (spolu s uplynutím doby troch mesiacov) malo za následok vznik práva veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a naostatok musí obsahovať prejav vôle na zaplatenie celého zostatku úveru. Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom neobsahuje určenie splátky, ktorej omeškanie vyvolalo vznik práva veriteľa - právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie celého zostatku úveru, preto je podľa súdu prvej inštancie ako právny úkon neurčitá a táto neurčitosť spôsobuje jej neplatnosť ako právneho úkonu (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom potom nevyvolala účinky zosplatenia pohľadávky/ zostatku úveru, žalovaný preto nebol povinný zaplatiť zostatok úveru jednorazovo, a to všetko odhliadnuc od skutočnosti, že úver je bez úrokov a poplatkov. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že spoločnosť Y., C..R.. postúpila pohľadávku k čomu je potrebné okrem uzavretia zmluvy podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aj splnenie povinností uvedených v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a to je (i) omeškanie dlžníka so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie 90 kalendárnych dní (ii) písomná výzva banky na zaplatenie konkrétneho omeškaného plnenia s primeranou lehotou na plnenie. Žalobca netvrdil doručenie výzvy spoločnosti Y., C..R.. na zaplatenie konkrétneho omeškaného plnenia (splátky) s primeranou lehotou na plnenie, keď výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom s obálkou, ani Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 01.10.2019 s poštovým podacím hárkom takýmito listinami nie sú, a to pre absenciu uvedenia konkrétneho omeškaného plnenia, nebola preto splnená hmotnoprávna podmienka na platné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je táto skutočnosť samostatným dôvodom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou Y., C..R.. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. účinný ku dňu 26.11.2019 ako dňu zosplatenia stanovuje, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 17 ods. 1 písm. b/). Odhliadnuc od zániku pohľadávky Y., C..R.. jej splnením, by vzhľadom na to, že pohľadávka by sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a splatnosť podľa zmluvy by nastala až dňa 20.12.2023, teda predmetná pohľadávka by nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a ani by sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nebolo by možné postúpiť pohľadávku spoločnosti Y. Ú. L., C..R.. Súd prvej inštancie preto zmluvu o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.) uzavretú medzi spoločnosťou Y. Ú. L., C..R.. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom vyhodnotil ako neplatnú okrem dôvodu neexistencie postupovanej pohľadávky, aj pre odporovanie zákonu (§ 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.) svojím obsahom (§ 39 Občianskeho zákonníka). K výroku o náhrade trov konania súd prvej inštancie argumentoval, že v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku patrí plne úspešnému žalovanému náhrada trov konania, keď tento bol v spore proti žalobcovi plne úspešný a súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 Civilného sporového poriadku) určujúce výnimky zo zásady úspechu uvedenej v § 255 Civilného sporového poriadku. Súčasne, ale uviedol, že podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný,

súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Civilný sporový poriadok neupravuje možnosť a už vôbec nie povinnosť súdu rozhodnúť o náhrade trov súdneho konania percentom (alebo zlomkom) ak je strana sporu plne úspešná v konaní, keď v žiadnom ustanovení Civilného sporového poriadku nie je ustanovená možnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov súdneho konania v percentách. Jedným z výkladových pravidiel podľa čl. 3 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku je, že výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Navyše každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 3 ods. 1 veta prvá Civilného sporového poriadku), pričom podľa čl. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ak teda zákon nestanoví možnosť súdu rozhodnúť percentom, súd takto nemôže rozhodnúť. Pokiaľ ide o § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ani toto ustanovenie neumožňuje rozhodnúť o náhrade trov súdneho konania percentom (ide o prípad pomerného úspechu), keď z gramatického výkladu je zrejmé, že súd rozdelí „náhradu trov konania“, teda rozdelí absolútnu hodnotu a nemá vyjadriť relatívnu výšku t.j. spôsob akým sa bude deliť.

4. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytyka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie vo výroku rozhodnutia vôbec neuviedol, ako vo veci rozhodol (a teda žalobcovi z jeho obsahu nie je a objektívne ani nemôže byť zrejmé, či súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, alebo iba čiastočne, prípadne, či žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi žalovaný nárok a taktiež ani to, v akom rozsahu - a či vôbec - priznal niektorej zo strán nárok na náhradu trov konania), z ktorého dôvodu má žalobca za to, že výrok rozhodnutia obsahuje zrejmé nesprávnosti a je nepreskúmateľný. Žalobca poukazuje na to, že iba z odôvodnenia rozhodnutia sa môže domnievať, ako mal zrejme v úmysle súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodnúť (teda, že mal pravdepodobne v úmysle žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu), avšak ak by na dané rozhodnutie nazeral žalobca striktno formalisticky, z výroku rozsudku k takémuto záveru nie je možné dospieť (keďže záväzná časť rozsudku - výrok - uvedené neuvádza, resp. uvádza zrejmu nesprávnosť), čo zakladá okrem jeho nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti aj vady zmätočnosti súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu je preto podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že v uvedenom prípade súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 218 ods. 1 CSP vo výroku rozsudku neuviedol obsah rozhodnutia vo veci samej a nerozhodol o nároku na náhradu trov konania, a takýmto nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K súdom tvrdeným nedostatkom zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02.10.2017, vo vzťahu k náležitostiach podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. poukázal žalobca na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch: B) osobitná časť k § 9, podľa ktorej: „Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria napríklad: Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Podľa názoru žalobcu je zrejmé, že zákonodarca ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. (s poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z.z.) sledoval dosiahnutie stavu náležitej informovanosti spotrebiteľa o svojom záväzku a o spôsobe - termínoch, výške splátky a dobe jeho splácania. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) má zabezpečiť, aby poskytovatelia spotrebiteľských úveroch informovali spotrebiteľa o tom, v ktorý dátum a v akej výške je povinný splácať svoj záväzok a taktiež po akú dlhú dobu bude jeho záväzok (t.j. istinu, úroky a iné poplatky) splácať (počet splátok). Tieto informácie sú pre spotrebiteľa podstatné, nakoľko je logické, že spotrebiteľ si musí byť vedomý svojej povinnosti na to, aby ju mohol následne aj plniť - a teda je možné uzavrieť, že účelom ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. je informovanosť spotrebiteľa o takých údajoch, ktoré sú podstatné pre riadne splácanie jeho záväzku. Žalobca má za to, že z údajov uvedených v zmluve je jednoznačné, že postupca si svoju povinnosť náležite informovať spotrebiteľa o náležitostiach v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia splnil. Zo zmluvy vyplýva, že ide o spotrebiteľský úver s dohodnutým plnením v pravidelných mesačných splátkach, ktorý bol spotrebiteľovi poskytnutý bez uvedenia konkrétneho účelu použitia poskytnutých finančných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu

zo zmluvy je nepochybne zrejmá zároveň aj výška, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov (vyžadované v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ). V zmluve je v čl. I bode I ods. 4 uvedené: „Termín splatnosti istiny a úroku je totožný s dátumom splatnosti mesačnej anuitnej splátky, ktorá pozostáva zo splátky istiny a úroku. Termín splatnosti mesačnej anuitnej splátky (t.j. istiny a úroku) je ku dňu, ktorý sa číselne zhoduje s dátumom splatnosti prvej anuitnej splátky uvedenej v bode č. 1 tohto článku.“ Žalobca uviedol, že zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom s cieľom účinným spôsobom informovať spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, na základe čoho by spotrebiteľ mohol lepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. K záveru súdu prvej inštancie, že v zmluve absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalobca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“), ktorá bola transponovaná do slovenského právneho poriadku práve zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úvery na účely splatenia.“ Z toho je podľa žalobcu zrejmé, že nie je potrebný rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky, pričom údaje vyžadované smernicou sa v Zmluve nachádzali, t.j. žalovaný sa zaviazal zaplatiť 75 splátok v sume po 102,56 € splatných vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, prvú splátku splatnú dňa 20.10.2017 a s konečnou splatnosťou úveru 20.12.2023. Žalobca v tejto súvislosti podporne poukázal aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C- 42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý k predmetnému ustanoveniu zaujal v uznesení z 22.02.2018, sp.zn. 3Cso 146/2017 právny názor, podľa ktorého „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Obdobne rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení zo dňa 17.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018, v uznesení zo dňa 30.04.2019, sp.zn. 7Cdo/98/2018 a v uznesení zo dňa 23.04.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017. Vzhľadom k vyššie uvedenému má žalobca za to, že posudzovaná zmluva obsahuje i náležitosť ohľadom výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať z uvedeného dôvodu za bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť žalobca dodal, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, ktorá konkrétna náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve absentuje (keďže uvedené ustanovenie obsahuje viacero) a teda žalobca nevie ani len predpokladať, čo konkrétne, resp. akým iným spôsobom mal uvedené postupca v zmluve uviesť, aby súd považoval zmluvu za súladnú s ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého dôvodu považuje takéto odôvodnenie rozhodnutia za nepreskúmateľné. Žalobca má preto za to, že výklad súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v predmetnej zmluve absentuje (čo má mať za následok sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, ktorá akcentuje proporcionalitu a primeranosť sankcií. K obsahovým náležitostiam výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a oznámenia o zosplatnení a k aktívnej vecnej legitímácii žalobca zdôraznil, že postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 01.10.2019 upozornil žalovaného, že ak neuhradí omeškané splátky, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. upozornil žalovaného na možnosť zosplatnenia, a to v lehote nie kratšej ako

15 dní pred zosplatením v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. Následne postupca toto svoje právo využil a podaním zo dňa 20.11.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ (t.j. po omeškaní s platením splátok po dobu troch mesiacov a po upozornení žalovaného na možné uplatnenie tohto práva) a to pre nesplnenie splátky, ktorá predchádzala zosplateniu po dobu troch mesiacov (t.j. pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.07.2019). Na základe uvedeného má žalobca za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. Žalobca argumentuje, že podľa ust. § 565 O platí, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj v oznámení o uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky vyzýval postupca žalovaného na úhradu dlhu (výzva podľa ust. § 53 ods. 9 OZ), resp. pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky je toto právo uplatnené, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Žalobca tvrdí, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ určuje ako obsahovú náležitosť výzvy podľa tohto ustanovenia upozornenie spotrebiteľa na možné uplatnenie práva podľa ust. § 565 a určuje, že medzi týmto upozornením a samotným uplatnením práva podľa ust. § 565 OZ musí uplynúť lehota nie kratšia ako 15 dní, ktorou je spotrebiteľovi poskytnutý čas na dobrovoľné splnenie záväzku bez toho, aby veriteľ úver zosplatil. Uvedené zákonné ustanovenie však v žiadnom prípade neudáva postupcovi povinnosť špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. Takáto povinnosť veriteľa nie len, že zo žiadneho zákona nevyplýva, ale je podľa žalobcu aj absurdná, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky a svoje záväzky sa zaviazal splácať, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil a teda ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil (nakoľko tieto informácie vyplývajú zo samotnej zmluvy). Žalobca dodáva, že záver, ktorý prezentuje súd prvej inštancie (v zmysle ktorého má žalobca vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ označiť, o ktorú konkrétnu splátku sa jedná, aby žalovaný mohol skúmať, či ju skutočne neuhradil, stavia žalobcu do takej pozície, kedy on je subjektom zodpovedným na dozeranie plnenia dlhu žalovaným (čo je výlučne povinnosťou dlžníka, resp. žalovaného) a navyiac ukladá veriteľom povinnosť, ktorú nie je možné zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ vyvodiť. V súvislosti s uvedením označenia konkrétnej splátky, pre ktorú si veriteľ uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ (vo výzve na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 20.10.2019) žalobca uvádza, že rovnako ani v tomto prípade podľa žalobcu zo žiadneho zákona nevyplýva, že by bolo pre platné uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ v tejto výzve potrebné špecifikovať pre nesplnenie ktorej splátky si veriteľ toto právo uplatňuje. Pre úplnosť žalobca v tomto smere uviedol, že to, že žalovaný bol s úhradou splátok v omeškaní viac ako tri mesiace, bolo v konaní preukázané viacerými dôkazmi. Vo výzve pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 01.10.2019 bol žalovaný upozornený na omeškanie so splácaním pohľadávky postupcu, pričom dlžná suma k 01.10.2019 činila 320,53 eur. Rovnako tak z výpisu z úveru vyplýva, že žalovaný neuhrádzal dohodnuté splátky riadne a včas. Zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol zároveň v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ v prípade, ak sa jeho platobná disciplína neobnoví. V tejto súvislosti žalobca poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorej Najvyšší súd uzavrel, že splátka, pre ktorú nastáva zosplatenie môže byť výlučne tá splátka, ktorá predchádza zosplateniu po dobu troch mesiacov a preto je úplne irelevantné, že žalobca túto informáciu do predmetných listín nezahrnul. Žalobca argumentoval závermi z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022 a z uznesenia, sp.zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, na základe ktorých má za to, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 20.11.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.07.2019 (t.j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej (!) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporné na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 01.10.2019). Z ust. § 565 OZ vyplýva, že ak dôjde k nesplneniu niektorej z dohodnutých splátok je veriteľ je oprávnený žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatenie celej pohľadávky (za predpokladu, že zmluvné strany si toto právo dojednali, k čomu v spotrebiteľských

sporoch pristupujú navyše aj ďalšie zákonodarcom stanovené podmienky - a to trojmesačné omeškanie spotrebiteľa a upozornenie na možnosť uplatnenia tohto práva - avšak bez povinnosti špecifikácie, s ktorou konkrétnou splátkou je žalovaný v omeškaní). Preto žalobca namieta, že ak súd prvej inštancie vyložil toto ustanovenie tak, že v spotrebiteľských veciach je vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ potrebné určiť, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal, resp., že právo podľa ust. § 565 OZ je potrebné vyložiť tak, že v ňom veriteľ špecifikuje splátku, pre ktorú toto právo uplatňuje - potom podľa jeho názoru vykladá ust. § 565 OZ contra legem, nakoľko takýto výklad zo zákona v žiadnom prípade nevyplýva. V súvislosti so samotnou určitosťou právnych úkonov - výzvou podľa ust. § 53 ods. 9 OZ zo dňa 01.10.2019 a podaním zo dňa 20.11.2019, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru žalobca uvádza, že z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby: 1. bola táto možnosť dohodnutá, 2. aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky a 3. musí byť na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva - pričom postupca v tejto výzve nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal. K tvrdeniu súdu prvej inštancie o neurčitosti výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ z 01.10.2019 a neurčitosti výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 20.11.2019 - a teda ich klasifikácii ako neplatných právnych úkonov v zmysle ust. § 37 ods. 1 OZ - ohľadom toho, že obsahom oboch týchto písomností má byť špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa rozhodol veriteľ zosplatiť úver, žalobca poukazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, a to uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 11CoCsp/9/2021 z 21.09.2022, sp.zn. 6CoCsp/53/2021 z 18.01.2022. Odvolávajúci sa na doslovné znenie rozhodnutia súdov vyššej inštancie, žalobca zhodne zastáva právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v predmetných písomnostiach konkrétne, ktorá splátka je považovaná za omeškanú, resp. ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Uvedené sa podľa žalobcu nedá ani len vyvodiť jazykovým a gramatickým výkladom. Žalobcovi preto vôbec nie je zrejmé, že z akých zákonných ustanovení si súd prvej inštancie túto „domnelú povinnosť“ vytvoril. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie výklad vyššie uvedených ustanovení poňal až priveľmi extenzívne, resp. ich prakticky novelizoval, čo však do jeho právomoci nepatrí. Na základe vyššie uvedených skutočností žaloba zastáva názor, že zo strany veriteľa nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, ohľadom toho, že by uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ malo byť neplatným právnym úkonom. K aktívnej vecnej legitímácii v tomto konaní, žalobca poukázal na skutočnosť, že postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj „ZoB“) ukladá. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to najmä výzvou zo dňa 01.10.2019, ku ktorej žalobca predložil súdu aj podací hárok, preukazujúci jej odoslanie žalovanému. Na základe uvedeného považuje žalobca za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB, ako ani § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. V prejednávanej veci podľa názoru žalobcu postupca zosplatiť úver v súlade so zákonom a platne postúpil splatnú pohľadávku na žalobcu. Preto žalobca tvrdí, že je v konaní aktívne vecne legitímovaný a ak súd prvej inštancie svojim výkladom dospel k záveru o opaku, tak podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil a nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP tento rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Uznesením č.k. 36Csp/6/2022-123 zo dňa 17.07.2023 opravil súd prvej inštancie výrokovú časť predmetného rozsudku, tak, že správne znie: „ I. Súd žalobu zamietá v celom rozsahu. II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov súdneho konania.“

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie správne s ohľadom na účastníkov a dobu uzavretia úverovej zmluvy posúdil prejednávany právny vzťah podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v spojení so

zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom, ktorého použitie vyvoláva spotrebiteľské postavenie žalovaného ako úverového dlžníka.

8. Odvolací súd z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal zo zistení súdu prvej inštancie, podľa ktorých bola dňa 02.10.2017 uzavretá zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej právny predchodca žalobcu, Y., C..R.. poskytol žalovanému na účet spotrebiteľský úver vo výške 5.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver a úrok za poskytnutie úveru dojednaný v zmluve splácať v mesačných splátkach po 102,56 eur, splatných vždy k 20. dňu každého kalendárneho mesiaca, počnúc dňom 20.10.2017. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu a predloženého výpisu z účtu žalovaného splátky zročné v mesiacoch júl, august, september, október 2019 nezaplatil, respektíve nezaplatil v plnej výške. Na zaplatenie omeškaného dlhu vo výške 320,53 eur bol žalobca vyzvaný listom Y., C..R.. zo dňa 01.10.2019 s poučením, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej sumy úveru s príslušenstvom pred dohodnutým dátumom splatnosti. Podľa žalobcu k zosplateniu úveru došlo k 20.11.2019. Výzva na zaplatenie celého úveru bola realizovaná listom z 20.11.2019. Y., C..R.. postúpila ku dňu 09.09.2021 úverovú pohľadávku voči žalovanému žalobcovi.

9. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

10. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

11. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

12. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

13. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

14. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z.z.), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského

úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

17. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

18. Súd je pri rozhodovaní o akejkoľvek žalobe vždy povinný skúmať danosť aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a to aj vtedy, ak jej nedostatok v konaní nikto nenamieta. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. V danej veci žalobca svoju legitímáciu v spore odvodzoval od postúpenia pohľadávky Y.U. Ú. L., C..R.. Postúpenie pohľadávky znamená, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nevyžaduje súhlas dlžníka. Ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, pre ktorú Občiansky zákonník vyžaduje písomnú formu zmluvy o postúpení, pričom zároveň ustanovuje, aj ktoré pohľadávky nie sú spôsobilé byť predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať podmienky postúpenia pohľadávok v špecifických prípadoch postúpenia pohľadávok odlišne, respektíve môžu upravovať aj špecifické podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky. V prípade postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru poskytnutého bankou upravuje špecifické podmienky postúpenia takejto pohľadávky zákon č. 483/2001 Z.z. v ustanovení § 92 odsek 8 (v znení účinnom ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky), ktoré umožňuje banke postúpiť inej osobe (aj osobe, ktorá bankou nie je) len splatnú pohľadávku. Predmetná právna úprava pre platné postúpenie pohľadávky banky ďalej vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok, ktorými sú osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Označené podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách. Tento výklad ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018 konštatoval, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách upravuje tiež ochranu práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Zhodný názor predniesol Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 16.07.2018. S ohľadom na popísaný skutkový stav veci a výsledky dokazovania odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil (bod 12 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), že v danom prípade nie je možné ako splnenú vyhodnotiť už prvú z dvoch kumulatívnych podmienok pre platné postúpenie pohľadávky bankou a to, vyzvanie žalovaného, pred postúpením pohľadávky, na zaplatenie omeškaného dlhu v stave aktuálnom k postúpeniu pohľadávky. Tejto požiadavke nezodpovedajú k žalobe pripojené listiny „výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 20.11.2019 a ani „tretia upomienka-pokus o zmier“ zo dňa 01.10.2019, na ktoré sa odvoláva žalobca, pretože tieto právny predchodca žalobcu vystavil v spojení s výkonom svojho práva podľa ustanovenia § 53 odsek 9 Občianskeho zákonníka a nezodpovedá tomu nakoniec ani skutkový stav vývoja úverového plnenia žalovaným bezprostredne predchádzajúci postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp.zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 a sp.zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022 konštatoval, že ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách predpokladá „výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky“, odlišnú od výzvy realizovanej podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka či oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru; ktorá sa zároveň musí dostať do dispozičnej sféry adresáta. Pokiaľ sa žalobca legitimoval ku v spore uplatnenej pohľadávke, bol povinný svoje postavenie nositeľa uplatneného práva preukázať. Z obsahu listu „upomienka - pokus o zmier zo dňa 01.10.2019 vyplýva, že žalovaný bol v omeškani so zaplatením istiny 320,53 eur a bol veriteľom upozornený na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Z obsahu listu „výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 20.11.2019 vyplýva, že veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru žalovaného vo výške 4.286,89 eur. Tieto listiny boli vystavené Y., C..R.. v roku 2019, pričom pohľadávka voči žalovanému bola Y., C..R.. na žalobcu postúpená zmluvou až zo dňa 09.09.2021. Podľa prehľadu úhrad žalovaný v čase od novembra 2019 do júla 2021 zaplatil na úverový dlh istinu spolu 3.214,09

eur, čo znamená, že k času predchádzajúcemu postúpeniu pohľadávky označené listiny z roku 2019 nekorešponujú ani s výškou aktuálneho dlhu žalovaného pred postúpením pohľadávky, na zaplatenie, ktorej mal byť podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovaný vyzvaný. Odvolací súd v tejto súvislosti prednáša, že samotná procesná pasivita žalovaného v spore nevedie všeobecne k záveru, že tvrdenia žalujúceho sú nesporné. Za nesporné je možné považovať len nespochybné tvrdenia prednesené v žalobe. Vo vzťahu k splneniu podmienok podľa § 92 odsek 8 zákona o bankách žalobca v žalobe tvrdenie nepredniesol, preto v danej veci je možné vychádzať len z nesporného tvrdenia žalobcu o tom, že Y., C..R.. postúpila zmluvou na žalobcu úverovú pohľadávku voči žalovanému. Predmetný spor je vzhľadom na spotrebiteľské postavenie žalovaného sporom s ochranou slabšej strany, v ktorom je súd povinný ex offio prihliadať na to, či podnikateľská protistrana žalovaného, ako poskytovateľ plnenia splnila svoje zákonné a procesné povinnosti, a či nenastali zákonné dôsledky ich porušenia. Bolo na žalobcovi, na jeho procesnej aktivite a procesnej zodpovednosti za výsledok sporu a svoj úspech v spore, aby svoje právo domáhať sa uplatneného nároku a aktívnu legitímáciu aj spoľahlivo v konaní preukázal, ktorú povinnosť si žalobca riadne nesplnil, v dôsledku čoho nie je možné v tejto veci prijať právny záver o platnosti postúpenia uplatnenej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách na žalobcu. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobcovi bol daný priestor, aby relevantné otázky predmetu sporu pred súdom zodpovedal na pojednávaní dňa 16.11.2022, žalobca sa však na pojednávanie nedostavil. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nedôvodne namieta, že napadnutý výrok spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Vzhľadom na to, že už len tento dôvod odôvodňuje prijatie právneho záveru o vecnej správnosti zamietajúceho výroku rozsudku, nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími argumentami prednesenými žalobcom v odvolaní, pretože pre výsledok tohto odvolacieho konania sú už právne irelevantné (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 112/05, sp.zn. I. ÚS 117/05, sp.zn. IV. ÚS 358/09, sp.zn. III. ÚS 314/2018).

19. Preto je potom už bez významu, i keď dôvodná, odvolacia námietka žalobcu vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o tom, že právny stav úveru bez úrokov a bez poplatkov v danej veci spôsobuje absencia zmluvného dojednania o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písmeno l) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení k času uzavretia zmluvy (03.10.2017). Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach Najvyššieho súdu SR, napríklad sp.zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. 2. 2018, sp.zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17.04.2018, sp.zn. 4 Cdo 211/2017 z 23.04.2018, sp.zn. 4 Cdo 187/2017 z 23.04.2018 a ďalších. Z obsahu týchto rozhodnutí vyplýva, že označené ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia označeného ustanovenia zodpovedá jednak účelu smernice 2008/48/ES a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 09. novembra 2016, ale aj účelu samotného § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení k času uzavretia zmluvy. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) (v pomeroch tejto veci písmeno l) zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje. Konštatovanie súdu prvej inštancie o nesplnení označenej náležitosti by tak v prípade platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle podmienok ustanovenia § 92 odsek 8 Zákona o bankách nemohlo obstáť, pretože úverová zmluva uzavretá medzi Y., C..R.. a žalovaným upravuje, že žalovaný úver 5.000,- eur veriteľovi vráti spolu so zmluvným úrokom v celkovej výške 7.742,- eur mesačnými splátkami po 102,56 eur, ktorá je anuitnou splátkou, počnúc dňom 20.10.2017 a následne vždy 20. dňa kalendárneho mesiaca do 20.12.2023.

20. Dôvodom pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie by sa nemohla stať ani odvolacia argumentácia žalobcu spojená s úkonom zosplatnenia úverového dlhu žalovaného. Pre platné postúpenie spornej pohľadávky na žalobcu bolo nevyhnutné okrem iných) splniť podmienky ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré v podstate zakazuje postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nie je po konečnej splatnosti, resp. ak pohľadávka nie je predčasne

splatná v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže v prejednávacom spore ide o spotrebiteľskú zmluvu (zmluvu o spotrebiteľskom úvere), pre účel posúdenia platnosti postúpenia spornej pohľadávky bolo nevyhnutné skúmať splnenie zákonných podmienok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca tvrdil, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru realizoval jeho právny predchodca listom zo dňa 20.11.2019 po predchádzajúcom upozornení listom zo dňa 01.10.2019 (tretia upomienka-pokus o zmier) Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že upozornenie veriteľa vo vzťahu ku spotrebiteľovi (v stanovenej lehote) na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienkou pre výkon tohto práva. K vyhláseniu mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru (pohľadávky) podľa § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka možno v spotrebiteľskom spore zo strany veriteľa pristúpiť v prípade, že v čase výkonu (uplatnenia) práva na vyhlásenie mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru (pohľadávky) je dlžník (spotrebiteľ) v omeškaní aspoň s jednou splátkou úveru dlhšie ako tri mesiace, keď predtým veriteľ splnil svoju povinnosť a upozornil dlžníka (spotrebiteľa) na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka aspoň 15 dní pred skutočným uplatnením práva na vyhlásenie mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru, pričom toto právo veriteľa trvá až do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V okamihu splatnosti tejto splátky, t.j. splatnosťou štvrtej splátky v prípade mesačných splátok právo veriteľa na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru kvôli predchádzajúcej splátke zaniká. Uvedené pre danú vec znamená, že ak predčasná splatnosť úveru bola oznámená listom Y., C..R.. zo dňa 20.11.2019, mohla byť, vzhľadom na lehoty určené v ustanovení § 53 odsek 9 Občianskeho zákonníka, ako aj vyhlásenie Y., C..R.. v tomto liste, v znení ... „dnešným dňom sme vyhlásili predčasnú splatnosť Vášho úveru“... dôvodom zosplatnenia splátka splatná dňa 20.07.2019, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania dňa 21.07.2019. Avšak najbližšou nasledujúcou splátkou splatnou po uplynutí lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením, t.j. po 21.07.2019 bola splátka splatná dňa 20.11.2019 (do splatnosti splátky zročnej dňa 20.10.2019 ešte neuplynuli tri mesiace, uplynuli dňa 21.10.2019), preto ak Y., C..R.. uplatnila právo na zaplatenie celej pohľadávky dňa 20.11.2019, t.j. až v deň splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. 20.11.2019), nepožiadala o zaplatenie celej pohľadávky v lehote najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej (stalo sa tak už v deň splatnosti najbližšej splátky), čo bola jedná z podmienok pre splatnosť celého dlhu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Bez významu nie je ani to, že k splatnosti celej pohľadávky dochádza až dorúčením žiadosti na zaplatenie celej pohľadávky, t.j. v tejto veci dňa 22.11.2019 (č. listu 56 - opak, článok X Všeobecných obchodných podmienok). I keď podľa názoru odvolacieho súdu sú listiny - „tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 01.10.2019 a výzva na predčasné splatenie zostatku úveru,“ zo dňa 20.11.2019 dostatočne určité pre vyvolanie účinkov úkonu zosplatnenia, keď pre samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 nevyžaduje uviesť, pre ktorú omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ predčasnú splatnosť, nebolo by v tejto veci nakoniec možné prehliadnuť ani to, že poštový podací hárok priložený žalobcom k žalobe k listine „tretia upomienka - pokus o zmier“ v časti „dátum podania“ neobsahuje žiaden dátum, a v časti „denná pečiatka pošty“ a „podpis zamestnanca“ nie je označený. Preto, s ohľadom na to, že žalobca v žalobe žiadne tvrdenie k dorúčeniu tejto listiny nepredniesol, nie je možné spoľahlivo z poštového podacieho hárku pre prípad riadneho zosplatnenia vyvodiť to, že zásielka s „treťou upomienkou“ adresovaná žalovanému bola skutočne podaná na pošte, respektíve s akým výsledkom sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného.

21. Pokiaľ žalobca namietal vady písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto veci, odvolací súd poukazuje na to, že tieto boli odstránené opravným uznesením č.k. 36Csp/6/2022-123 zo dňa 17.07.2023, doručeným žalobcovi cestou právneho zástupcu dňa 26.07.2023.

22. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 odsek 1 CSP).

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Úspešnému žalovanému náhradu týchto trov odvolací súd nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Ak strane podľa obsahu spisu žiadne trovy nevznikli, je v súlade s článkom 17 základných zásad Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje procesnú ekonómiu súdneho konania, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 7Cdo/14/2018).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).